

Baš - čelik

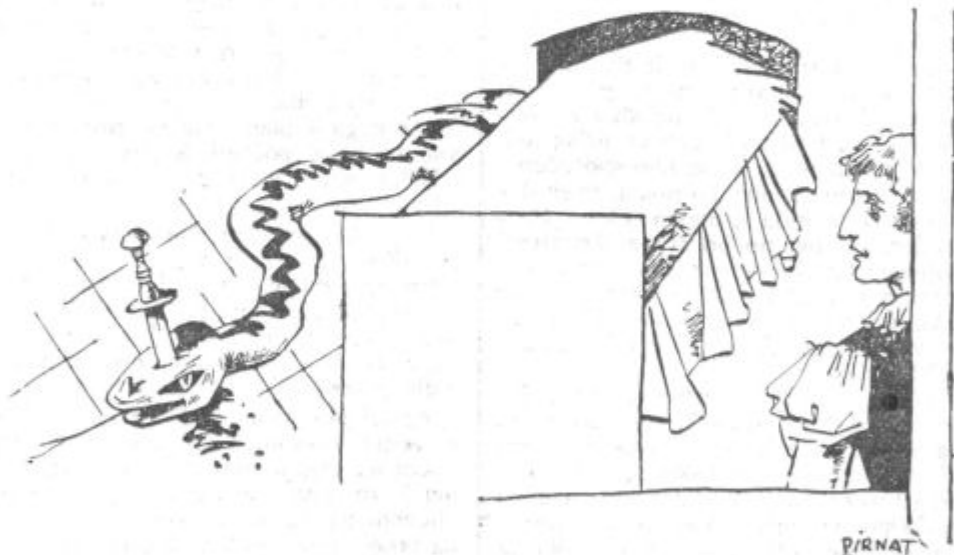
Posedejo okrog kresa, snamejo kotel in začno jesti. Z obema rokama zajema tudi mladi carjevič. Ker pa so orjaki sami bili preveč gladni in so buljili vsak v svoj kos, je lahko mirne duše odlagal človeško pečenko daleč izza sebe.

Po tej obilni večerji se orjaki dvignejo in pozovejo carjeviča s seboj:

»Pripleza za meno, da mi bo pomagal prevaliti smreko preko obzidja.«

Takoj spleza za njim vrvi orjak, po prime smreko za vrh in jo prevrne preko obzidja, — tedajci ga carjevič sune z nožem za vrat in ga mrtvega prevrže v mesto.

»Ehej, zdaj pa kar drug za drugim

»Zdaj pa z nami na lov, ker bo jutri spet treba jesti!«

Gredo v jutro... Stopajo drug za drugim, carjevič srednji med njimi. Ustavljajo se šele pred samotnim ograjenim mestom in razodenejo carjeviču: »V tem mestu vlada sivolasi car, odtod se hranimo že nekaj let...«

Naslonijo na obzidje dve visoki smreki, ki so jih bili s koreninami vred izruli iz zemlje, in velijo carjeviču: »Splezaj na obzidje, da ti porinemo tja gori drugo smreko, pritegni jo pri vrhu in jo nagni na drugo stran, da bomo lahko preplezali obzidje.«

Carjevič uboga, ali pripomni: »Nisem še dovolj spreten, naj še kdo izmed vas

lepo priplezajte na obzidje, da vas zapovrstjo spravim v mesto!«

Orjaki niso bili opazili, kaj se je zgodilo, carjevič pa je krepko prestregel drugega za drugim, vsakomur je z ostrim nožem zadal krepak sunek in tako je vseh devet mrtvih prevrnil preko obzidja. Polahkem nato sam spleza po smreki nizdol, pošeta po mestu sem in tja, ali nikjer žive duše... Zgrožen, a zadovoljen obenem, pomisli: »Te orjaške barabe so iztrebile vse prebivalstvo...«

Naposled se carjevič vendar znajde pred gradom in stopi vanj... V sobi gori sveča, vse naokrog je dragoceno okrasje v zlatu in svili, v kotu pa na

krasni postelji spava devojka. Carjevič jo gleda, kako je lepa in nežna, ali že je začul šum iz sosednjih dvoran, umaknil se je za peč in mogel je znova strmeti. Skozi vrata se je priplazila dolga kača, ob postelji se je vzpela, že je hotela spečo devojko usekati med oči — ali tedajci priskoči carjevič, zadene kačo z nožem v glavo in jo pribode ob tla, rekoč: »Da Bog da, da tega mojega noža ne bo mogel nihče izrjaviti brez moje roke!«

Ni mu bilo do tega, da bi predramil devojko, dovolj je že prestal groze v teh kratkih dveh urah, odkar je zapustil stražo. Zato je hitro spet zapustil mesto, preplezal obzidje, pohitel v pečino h kresu, nabral žerjavice in stekel nazaj k jezeru. Solnce je bilo že visoko, ali brata sta še sladko spančkala. Prebudil ju je, ponudil jima skromen zajtrk, nato so se dvignili na nadaljnjo pot. Ničesar ni povedal bratoma, kaj je doživel. Ali ko pridejo na cesto, ki je vodila v tisto tužno zapuščeno mesto, je dejal: »Todile pojdimo!«

Car, ki je tu vladal, se je tisto dopoldne spet sprehajal po mestu in prelival solze, ker so mu orjaki ugrabili že toliko ljudi in bi slednjič gotovo prišli tudi v dvor. Naenkrat mu je bilo sporočeno, da je nekdo pri obzidju poklal vseh devet orjakov in da je mesto rešeno. Presrečen, da mu ne bo treba žrtvovati ljubljene hčerke, je car dal odpreti vsa mestna vrata, in ljudstvo, kar ga je še bilo, je z njim vred glasno hvalilo Boga in prosilo zdravja za tistega, ki je ugonobil orjake.

Tedaj pa je tudi že prihitel na trg sluga iz carskega gradu in sporočil carju, da je dolga zmija hotela usekati njegovo ljubljeno hčerko. Takoj se je car odpravil nazaj na dvor v prelepo spalnico hčerkinjo. Ko ugleda kačo pribodeno ob tla, se takoj loti noža, a z vso silo ga ni mogel izdreti. Pa se je car vsedel za mizo in napisal in razposlal razglas na vse strani: »Kdor je orjake posekal in kačo pribodel, naj se takoj zgłosi pri carju, prejel bo prekrasno darilo in zalo princoso za ženo.«

Razglas je šel po vsem carstvu, še posebej pa je car naročil, naj ob glavnih cestah, na razkrižjih in v krčmah pripazijo na vsakega popotnega človeka in naj ga izprašajo, če mu morda ni znano, kdo je orjake posekal. In če tega junaka najdejo, naj ga na vsak način privedejo k carju.

Tisti večer so se v neki krčmi pred mestom ustavili trije popotni mladeniči. Ker so imeli še denarja, želodce pa

prazne, so si privoščili izdatno večerjo in si zagotovili prenočišče. V razgovoru pri večerji se začne krčmar junačiti, kaj vse je že počel na tem svetu, nakar je vprašal: »Kaj pa vi, popotni fantje, kaj ste vi že doslej doživeli in storili? Povejte, popotne ljudi rad poslušam.«

Prične najstarejši kraljevič mirno pripovedovati, kako je prvo noč na straži pri jezercu zaklal zmaja. »Če ne verjamete, pogledajte si tale ušesa!« je zaključil.

Ko to čuje srednji brat, pove še on, kako je podrl zmaja z dvema glavama, in pokaže dva para ušes.

Najmlajši pa nikakor ni maral z besedo na dan. Tedajci ga zbode krčmar: »Bogme, fantič, tvoja dva tovariša sta dobra junaka, — kaj pa ti, kaj si ti doslej junaškega počel? Seveda, najmlajši si, kdo bi od tebe junaštva pričakoval!« ...

Pa se prijazno nasmehne carjevič najmlajši: »Nu, nekaj malega sem pa tudi jaz že opravil. Ko smo ono noč izbrali prenočišče pri jezeru v puščavi, sta vidva bratca sladko spala in jaz sem važu čuval. Sredi noči se je razburkalo jezero, iz njega je plamnil triglavi zmaj in nas vse tri hotel požreti. Krepko sem mu odsekal vse tri glave — evo v dokaz tri pare zmajskih ušes!«

Brata ostrmita, najmlajši pa nadaljuje: »Ko sem zmaja vrgel v jezero, je ogenj ugasnil in odpravil sem se iskat žerjavice« ... Potem pa je carjevič najmlajši lepo mirno povedal, kako je našel devet orjakov in jih na mestnem obzidju posekal.

Zdajci je ostrmel tudi krčmar, a ker je vedel, kakšna je zapoved, je še tisti večer na vrat na nos pohitel k carju, ki mu je za obvestilo dal mnogo denarja, obenem pa odposlal svoje služabnike, da takoj dovedejo k njemu vse tri mlade popotne ljudi.

To se je zgodilo. Car, sedeč v svetli dvorani na prestolu, prijazno vpraša najmlajšega: »Povej mi, sinko, mar si res ti izvršil tista čudesa v mojem mestu, da si orjake posekal in ljubljeno hčerko mojo smrti pred kačo rešil?«

»Sem, čestiti car!« pritrdi carjevič najmlajši. (Dalje)

Cveto:

Materi

ob materinskem dnevu

Pokorno čakam Te pred vrati,
tiho se bodo mi odprla,
stopila boš pred mene, mati,
ljubó se v moj obraz uzrla.

In spet bom dragi Tvoj otrok,
ves Tvoj zaklad in Tvoja sreča.
V objem prenežnih belih rok
me sprejme Tvoja skrb ljubeča.

A danes, glej: to borno cvetje
nabral sem, mati, záte, záte!
Z njim naj dehti Ti mladoletje
tam z naših lok, tam z naše trate!

Tako si naša, naša, naša,
da sreča v boli prekipeva,
brez Tebe dan nam v noč ugaša,
brez Tebe ni nam zarje dneva.

Le, kakor si, ostani z nami —
edina, kakor biser prava!
Z radostjo, ki se v srcu drami,
Ti kličem: zdrava, mati, zdrava!

Vera Gogala:

Grbavi palček

Deklica Metka je brala maline. Ob gozdnem robu je pustila košarico. Grmiček za grmičkom jo je vabil, rdeče maline so se smehljale. Srečno so zapisrale očesca, ko jih je Metka utrgala in mehko položila v pleteni košek.

Nenadoma je v grmovju drobno zaječalo. Metka se je radovedno sklonila in razmaknila listje. Tesno ob stebelcu se je stiskal majcen, droben palček v rdeči suknjici. Trepetal je po vsem telesu in plašno upiral očke v deklico.

Metka je pokleknila in palčka varno prijela. Dvignila ga je k licu in ga vsa srečna ljubkovala. Palček je bil tako majhen, da je stal na Metkini dlani. Varno kakor steklo ga je prestavila v drugo dlan in ga radovedno pogledovala. Palček se ni več tresel. Le začudeno je odpiral oči in Metko opazoval.

Šele tedaj je Metka zapazila, da malo telesce ni ravno. Palček je bil grbav. Zasmilil se ji je sirotek, pa ga

je nežno pogladila po glavici in pritisnila k licu.

Palčku so se zasvetile oči. Hvaležno je pogledal deklico in izpregovoril: »Oj, deklica dobral! Še nikdar me ni nihče tako lepo pogladil razen moje mamice. Nihče me nima rad, vsak me le zaničuje in preganja! Le mamica me ljubi, le za njo nisem grd!«

Metki so se orosile oči.

»Le kdo te zaničuje in preganja, lepi moj palček? Meni si pa tako všeč, da bi te najrajši vzela za zmerom domov. A ti imaš tudi mamico, ki bi jokala za teboj, kakor bi jokala moja, če bi me izgubila!«

Prvič v življenju se je palček srečal no nasmehnil. Še nikdar ni slišal tako ljubeznivih besed, še nihče mu ni rekel, da je lep.

Metka je postavila palčka poleg sebe v košek in sedla na gozdni parobek. Ponudila je palčku maline. Pikipok, tako je bilo palčku ime, je prijel malino z obema rokama in jo od vseh strani obgrizel. Imel je premajhna usteca, da bi mogel vso malino enkrat pojesti. Ves čas pa je Metki živo pripovedoval, kako žalostno je njegovo življenje in koliko mora pretrpeti zaradi svojega pohabljenega telesca.

»Kadar grem z doma, ko me pošlje mamica k stricu Telebanu, se vselej ognem lepim, cvetočim travnikom. Raiši hodim po skrivnih stezah, da me nihče ne vidi in ne zaničuje. Če srečam lepo živobarvno cvetico, me ohlolo poleda od nog do glave in prezirljivo pihne v zrak: »Grbavec!« Če se ne hote zadenem v ravno travnato bilko.

me ostro zavrne: »Pojdi s poti, grba-
več! Poglej me, kako sem lepo ravna.
Drugič pojdi po drugi poti, da ne po-
hodiš mojega lepega stebelca.«

Pik-pok je žalostno pomolčal, potem
pa je nadaljeval: »Tudi drugi palčki,
moji sodrugi, me zaničujejo. Zato me
moja mamica ne pušča med nje, da bi
se skupaj igrali. Zmeraj sem sam in
zapuščen.

Metka ga je prijazno pogladila in
mu ponudila drugo malino.

Zmračilo se je. Tako lepo sta se
pomenkovala, da sta čisto pozabila na
povratak. Zdajci pa se je Pik-pok
spomnil, da mora k mami domov,
ker bo sicer zgrešil v temi pot. Lepo se
je zahvalil Metki za ljubeznive besede
in maline. Kar težko sta se ločila. Met-
ka je grbavčka še enkrat pogladila in
ga poljubila. Takrat pa je palček bo-
lestno zavpil — in postal raven.

Visoko je skočil v zrak, od veselja
je zajokal in se zasmeljal. Metka pa je
samo gledala, sklepala ročice in drhte-
la. Palček je skakal okoli nje, ihtel od
sreče in se ji glasno zahvaljeval. Po-
tegnil je Metko za trakove na čevljih
in jo vlekel s seboj k svoji mami.

Začudeno so gledale ohole cvetlice
veselega, poskakujočega palčka in ve-
liko deklico. Danes se Pik-pok ni ognil
cvetočih travnikov. Predrzo je pogle-
doval vsako bilko in cvetlico in po eni
nogi poskakoval ob deklici.

Na pragu majhne, travnate hiši-
ce je že nestrpno čakala Pik-pokova
mamica. Ko je zagledala svojega
edinčka lepega in ravnega, ga je vsa
srečna privila k sebi in od veselja
ihtela na ves glas. Pik-poku so se sve-
tile oči in smehljaje je pogledoval
zdaj mamico, zdaj Metko. Mamica je
tako uganiła, kdo je ozdravil njenega
ubožčka. Pik-pok ji je vse po vrsti po-
vedal.

Pik-pokova mamica si je obrisala
solze in se jela zahvaljevati dobri de-
klici.

»O, kako bo zdaj lepo našino živ-
ljenje, ko si mi ozdravila mojega sin-
ka! Nekaj ti moram darovati za to,
dobra človeška deklica!«

Hitela je v travnato hišico in se
kmalu vrnila z drobno palčico. Rahlo
se je dotaknila Metke. Metko je pre-
šinilo po vsem telesu kakor rahla sa-
pica. Ves svet se ji je zazdel lepši in
boljši. V srcu je začutila neskončno
ljubezen do vseh bitij in reči.

»Ljubezen sem ti darovala!« se je
nasmehnila Pik-pokova mamica.

Metka se je lepo zahvalila in se top-

lo poslovila od svojih malih prijate-
ljev.

Odrasla je Metka. Postala je sestra-
usmiljenka.

Kamor se je prikazala, povsod so
stezali bolniki roke proti njej, povsod
so jo spremljale zveste oči bolnikov.
Nebeška milina in dobrota sta sijali
iz njenih dobrih oči. Z nežno roko je
lajšala bolečine in delila zdravje.

Vse je ljubilo belo sestro-usmiljen-
ko, ki ni poznala meja svoje ljubezni
in usmiljenja...

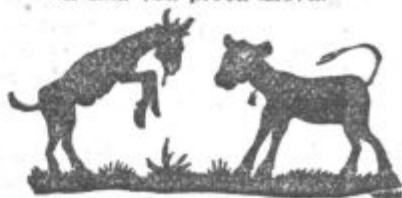
Cv. Golar:

V gozdu

Ko zapoje zjutraj kos,
v gozdu smreka prebudi se
in pomane si oči,
v solncu mladim pozlati se.

Ko visoka je gospa,
z biseri okoli vrata
in v zelenem žametu
čaka dan na dan na svata.

Na obronku rjavi bor,
sramežljiv pred njo se slariva,
ker okoren je in suh
in ima vsa pleča kriva.

Gustav Strniša:

Suknjič

Balonček iz blaga se je zataknil na smrekovo vejo in se pretrgal ter priletel na tla. Zagledal ga je mali pastir Tinček in ga takoj nesel materi:

»Tvoj poletni suknjič zakrpam z njim«, se je spomnila mati in mu prišla namestu hrbitišča iz blaga veliko zaplato od balončka, nakar mu je suknjič oprala in ga obesila, da bi se posušil.

Suknjič je bil kmalu suh. Tedaj pa je pripihal močan veter, hrbet se je napol kakor balon, in suknjič je veselo splaval kvišku. Plaval je in plaval, dokler ni došel visoko pod oblake. Ko je na posled veter popustil, je suknjič začel padati. Bil pa je daleč od Tinčkovega doma in priletel na neko bukev, kjer so gnezdile šoje.

Tinček je zagledal suknjič, ko je plaval že tako visoko, da ga ni mogel več doseči. Prijokal je k materi, ki mu je ukazala, naj gre za njim in pazi, kje bo padel na tla. Pobere naj ga in spet prinese domov.

Tinček je res nekaj časa sledil suknjiču, dokler mu ni popolnoma izginil izpred oči. Žalosten je pastirček prišel do mračnega gozda.

Med tem je suknjič na drugi strani gozda počasi padal in se bližal zemlji. Opazovala ga je lisica in gledala, kam bo priletel. Ko je videla, da je obvisel na drevesu, kjer so gnezdile šoje, je šla dalje.

Stara šoja je bila suknjiča zelo vesela. Tako lepo ga je veter potisnil v duplino, da je lahko imela z njim pokrite svoje mladiče in jih varovala pred sovražniki.

Po poti je prišel Tinček in se jokal. Naletel je na lisico, ki ga je sočutno vprašala:

»Zakaj si vendar tako žalosten?«

Deček ji je vse povedal.

»Če mi obljubiš mlade šoje, ki so na drevesu, kjer je tvoj suknjič, pa ti povem zanj?« mu je obljubila lisica.

Tinče se je spomnil, da ima v žepu težke kamne, ki jih je pobral na cesti, da bi se z njimi branil in jih metal v zveri, če bi ga napadle. Zato je mirno odgovoril:

»Dobiš mladiče, dobiš, ampak težki so, težki!«

»Če so težki še bolje, se bom vsaj pošteno nasitila!« se je obljubila lisica in mu pokazala drevo.

Tinče je splezal nanj in stara šoja ga je plašno sprejela.

»Neboj se me!« jo je miril deček. »Tvoja sovražnica čaka spodaj. Čakaj, dobila bo mladiče, da jih bo imela dosti za zmerom!«

Varno je položil mlade šoje globlje v gnezdo in vzel svoj suknjič.

»Ali bo kmalu kaj?« je lisica postajala nestrpna.

»Takoj! Takoj!« je odvrnil deček in že je priletel prvi kamen zvitorepki na glavo, da se ji je kar zablistalo pred očmi.

»Težki so pa res, težki!« je zaječala in iskala prvega mladička v travi.

Tedaj je priletel drugi kamen in jo zadell v tilnik.

»Teh mladičev nemaram!« je kriknila razjarjena, saj jo je tilnik zabolel, kakor bi padel nanj težak hlod.

Odhitela je v gozd in nikoli več je ni bilo nazaj.

Deček je pa splezal z drevesa, si oblekel suknjič in odšel zadovoljno domov.

Kaj pišejo Lutrovčki?

Veste, kdo je moj najljubši psiček, ki me zmerom spremlja? To je Hočevarjev Fixi. Fixi je prav čeden in ljubezniv psiček. Rad se z njim sprehajam, če me je volja se tudi nekoliko poigram. Če grem z njim na izprehod, išče med potjo miši in mucke. Prav zabavno je gledati, kako se muc in Fixi lovita. Če spleza muc na drevo, potem Fixi spodaj laja. Če bo imela Fixi mlade, bom dobila tudi jaz enega.

**Doris Oberwalder, uč. III. razr.
v Domžalah.**

Moj najljubši prijateljček je domači zajček. Poznam več živalic, a najbolj mi je všeč domači zajček. Ima okusno meso in tudi njegova koža nam zelo koristi. Samo preveč boječ je, a to nič ne dé. Že večkrat sem ga hotela ujeti, a ko sem ga že skoraj držala, mi je spet ušel. Tako ga imam rada, da sem mu spesnila:

Zajček po hlevu skaklja,
da kar z ušesi miglja,
ko ga že skoraj imam,
hitro zbeži mi drugam.

A vseeno rada ga imam,
za ves svet ga ne dam,
nikdar ga ne bom pozabila.

**Angela Lavrič, uč. slov. razr.
Mozelj, srez Kočevje.**

Najljubša prijateljka sta mi mucek in psiček. Psičku je ime Turinček. Vsako nedeljo, časih tudi ob delavnikih, mu dam kosti, da se z njimi posladka, mucu pa dam nekaj koščkov mesa, da me tudi on rad ima. Časih se z muckom skregam ter ga lahno udarim, a on me prasne na roki. Toda jaz mu tega ne zamerim in se kmalu z njim pobotam.

**Emilijana Šmon, uč. III. razr.
Domžale.**

Moja mucka je lepa in pridna. Povsod me spremlja kakor psiček. Ko grem k mesarju, me počaka zunaj, ker dobro ve, da dobi košček mesa. Še v šolo hoče z menoj, a je ne pustim. Zaprem jo v sobo in potem gleda za menoj skozi okno. Kadar rečem: »Pst, mirno sedi!«,

se ne premakne, dokler je ne pokličem. Imela bo mlade mucke in če hočeš, dragi stričko, imeti lepo in pridno mucko. Ti pošljem eno. Imela bo gotovo vse lastnosti svoje mamice.

**Marica Čiaffarin, uč. III. razr.
v Domžalah.**

Pri nas imamo psa in mačko. Mački je ime Sivoglavka, psu pa Taki. Sivoglavka se me zelo boji, ker ji večkrat nagam. Taki gre z mano večkrat na izprehod. Oba moja prijatelja pa se dostikrat grdo gledata in časih tudi stepeta.

Ivan Cotman, uč. III. raz. v Domžalah.

Mojem papagaju je ime Janko. Imela sem tudi samico, ki ji je bilo ime Metka, pa mi je nekega dne ušla. Par dni ni Janko skoraj nič jedel in se dolgo ni potolažil. Dam mu sladkor, jabolko in proso. Posebno rad pa ima pomaranče in marelice. Je požrešen in je zelo hitro. Večkrat me kljune tudi v prst. Imam ga zelo rada.

Anuša Pajk, uč. III. a razr. v Celju.

Naši vrapci. Svaki dan ujutro vidio sam u našem dvorištu male vrapce. Kad bi došli, uvijek bi im dao pšenice, a i mrvica od kruha. Kad sam ujutro, 15. I. 1933. god. ustao, vidio sam snijeg po dvorištu. Vrapci nijesu još došli. Ja sam bacio mrvica po dvorištu. Nakon toga išao sam u kuću. »Živ, živ, živ. Evo vam hrane,« reče vrabac. Čuo sam male vrapce. Pogledao sam na vrata od kuće, ako su došli. Uvijek su poskakivali po zidu. Najednput jedan je skočil dole na pšenicu, a za njim svi.

Josip Zakarija, uč. IV. razr., Praputnjak.

Moja veverica. Opisati vam hočem svojo veverico, ki smo jo kupili od lekarnarja Čačanske bolnišnice. Veverica se še ni prav zdramila iz zimskega spanja, ker sonce še ni dovolj toplo. Ne morete si misliti, kako ljubka je. Najbolj ga pilne njen lepi košati rep. V jedi ni preveč izbirljiva. Rada ima jabolke, kruh, orehe — najrajši pa ima lešnike. Oče ji

je dal napraviti lepo kletko. V kletki je veja, tako da misli veverica, da skače po gozdu.

Ana Večoj, uč. IV. razr., Čačak v Srbiji.

Dragi striček! Priložim ti pravilno rešitev zadnje posetnice. Obenem Te pa iskreno povabim, da si prideš ogledat Peco in kralja Matjaža, ki spi v Peci!

**M. Ule, uč. III. razr. mešč. šole
Mežica pri Prevaljah.**

Imama lepo mucko, ki ji je ime Sivka. Vsako jutro ji dam skodelico mleka in v njem nadrobljenega kruha. Kadar jo dražim, me takoj prasne po roki. Imam tudi kužka, ki mu je ime Rolfi. Časih mu dam kakšno kost, a pritakniti se ga ne smem. Ko sem šla nekega dne po drva, me je potegnil za krilo in mi ga strgal.

Martja Krafj, uč. III. razr., Domžale.

Pred nekaj leti je mama kupila zajca in zajko. Težko sem pričakoval mladih zajčkov. Nekoč sem videl v koritu gnezdo, a drugič sem zagledal v njem polno zajčkov. Kako sem bil vesel! A bili so slepi. Mama mi je povedala, da spregledajo šele čez devet dni. Deveti dan sem pogledal in videl, da so spregledali. Zelo me je žalostilo, ko sem nekega dne dobil zajko mrtvo. Zajčki so bili črni, beli in rujav. Še bolj pa mi je bilo hudo, ko sem nekega dne nesel hrano, pa sem našel razen treh zajčkov vse mrtve. Še danes ne vem, zakaj so poginili. Eden je imel nalomljeno nogo, zato smo ga ubili. Ostali sta samo dve zajki. Imeli sta isto noč mlade. Ko so zajčki odrasli, sta se prikradla dva psa in pomorila obe zajki in vse mlade. Le eden je ostal, ki je bil v drugem hlevu. Vso zimo je sameval, zdaj pa je mama kupila zajko. Pridno jima nosim hrano. Imamo tudi petelina, ki je zelo lep. Ako stoji na solncu, se mu svetijo perje kakor zlato. Podnevi hodi po dvorišču in gospodari nad petimi putkami. Pozimi pridejo mnogokrat ptički v našo vežo. Tako je zašla sinička skozi vrata. Naenkrat trešči z vso silo v šipo in pade na tla. Pobra! sem jo, a je bila že mrtva.

**Dušan Škedl, uč. III. razr.,
pri Sv. Duhu v Halozah.**

Pri nas imamo dve muc. Ena je bela, druga pa siva. Belo imam zelo rada, ker se vsak dan umiva. Sram jo je, da bi bila umazana. Sive pa nimam rada, ker se malokrat umije. Najrajši bi ji dala

ime Umazanka. Vedno samo leži in dremlje. Časih jo malo podražim s palico, a se še zmeni ne. Bele ne dam nikomur, naj ostane do smrti pri naši hiši.

**Marica Svete, uč. I. b razr. v. n. š.
na Jesenicah.**

★

Pozor Jutrovčki! Naš natečaj bomo zaključili šele prve dni junija, zato so nam dobri spisi še zmerom dobrodošli. Hitro pero v roke in kaj lepega nam napišite!

Listnica uredništva

Ladislav R. v Mariboru. Obe pesmici sta prav čedni. Če ste zadovoljni, da jih objavimo med dopisi »Jutrovčkov«, nam to sporočite. Na kakem drugem prostoru ju ne moremo objaviti, ker sta oblikovno še prešibki.

Franjo Dragar v Mariboru. Mnogokrat smo že mislili na to, da bi uvedli kotiček za male radio-amaterje, vendar pa nimamo primerne gradiva na razpolago. Tako smo to misel za nedoločen čas odložili. Križanka, ki ste nam jo poslali je premalo lična, da bi jo mogli porabiti za tisk. Take risbe morajo biti s tušem napravljene.

Marija V., učiteljica v M. Prav veseli bomo, če nam pošljete spise svojih učencev in učenk. Nekateri izmed Vaših tovarišev in tovarišic porabijo naše natečaje za šolsko nalogo in nam pošljejo potem vse boljše spise v objavo. Najboljšega izmed poslanih navadno nagradimo z lično knjižico. Veselilo nas bo, če se še kdaj oglasite, in pozdravljamo vse zveste čitatelje »Mladega Jutra« iz Vašega razreda.

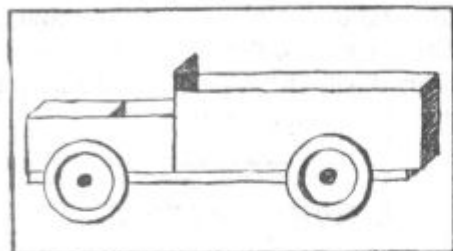

Za spretnne roke

Avto

Tak avto, kakor ga kaže slika, ni prav nič težko narediti.

Izberite si od deščic starega zaboja eno, ki bo 30 cm dolga ter 12 cm široka. Ta deščica bo služila za ogrodje avta. Na njo pribijete kolesa, za kate-

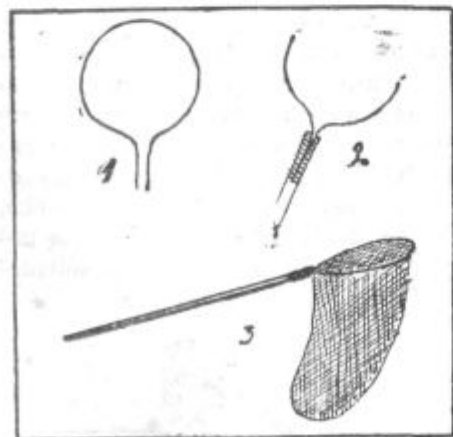

za Vam prav dobro poslužijo škatlice od čistila za čevlje. V vsako škatlico vložite kosček lesa (deščice), ki naj bo tako debel, kakor je škatlica globoka. To naredite zato, da kolesa ne bodo majava. Ostalo karoserijo zlepite iz lepenke, ali pa jo zbijete iz tankih deščic zaboja za kvas.

Poskusite, pa boste videli, da bo delo šlo čisto lahko od rok in da bo avto prav lep.

Muholovka

Zdajle na pomlad se bo spet začela mušja nadloga. Gotovo ste že čitali, kako nevarna je ta na videz nedolžna muha. — Spomladi, ko še muhe niso izlegle na tisoče jajčec, je boj proti

njim najuspešnejši, zakaj z vsako muho, ki jo uničite zdaj, ste uničili tisoče njenih potomcev.

Prav praktična priprava za lovenje

muh je mrežasta vrečica, kakor jo vidimo na sliki 3. Z njo nekajkrat zamahnemo za muhami jih pobijemo na ta način, da z mrežico udarimo po kakem trdem predmetu, nakar spet nadaljujemo z lovom.

Tako muholovko si naredimo takole: Iz 3—4 mm debele žice si upognemo okrogel okvir, kakor ga kaže sl. 1. Tako zvito žico vtaknemo v precep 2—3 cm delele palice in ga trdno ovijemo s tanko žico (sl. 2). Na okvir prišijemo vrečico iz mrežaste tkanine, organtina.

Taka muholovka je boljša od lepiljavih papirjev, ker je trajna in ni treba vedno na novo kupovati muholovcev. Razen tega pa tudi ni lepo, če vise od stropa muholovci, polni mrtvih muh.

Mamica:

Slepe miši

Vija, vaja, eden dva,
dva rogá
vol ima!

Zdaj se gremo »slepe miši«
kdor si bodi v uh me piši!

Vija, vaja, kdor lovi
naj zaveže si oči,
pa naj bo nalogi kos,
da si ne potolče nos!
Peter, ti si slepa miš,
vija vaja, ti koviš!

Rebus

Rešitev zlogovnice

Drava
Ibar
Neretva
Amazonka
Reka

